

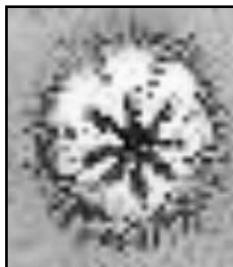
Byltén 1

Předsednictva První Pražské Pedagogické Pivní Peruti

Ročník X/1

22. října 2004

5 Kč (50 €)

Milí čtenáři,
toto číslo
Bylténu je svým
způsobem
poněkud speci-
fické. Již tím, že
obrázek
tradičního alko-
holika ve slovu

redakce nahradil také již tradiční kvíz
Bylténu - mimochodem, Vaším úkolem
je uhodnout, co se skrývá za jinotajem
výřezu obrázku, jenž jste v celé kráse
mohli vidět v jednom z předchozích
čísel. Výherce očekává odměna, přímo
související s rozluštěním našeho Kvízu.

První polovina čísla se nese zcela
zřetelně v duchu bilancování minulosti
pivní organizace, následuje něco pro
gurmány z pera Jerzyho - nebojte se,
nejedná se o proslulou polskou oblože-
nou mísu - a na závěr nechybí obvyklé
zprávy z exkurzí a světa piva, do nějž
zajisté patří i naši čtyřnozí kamarádi ze
Zvířecího koutku na poslední straně.

A protože všechno má svůj konec,
loučí se s Vámi i stávající redakce.

Tak si to užijte

Redakce

Z OBSAHU

Pod křídly perutě

2 Slovo má náčelník

3 5P slaví 10 let

4 Letos v jakési léčebně

10 Absolventská exkurze 2004

Zvířecí okénko

16 Zvířecí okénko

Kam peří nedolétne

*5 Ves na hranici aneb Dva roky po
útoku*

*6 Z deníku Kajmanova aneb JIŽNÍ
WALES 2003*

Příloha JiDElní Byltén

I. Islámská jizba

II. Heinrichta

III. Jeruzalemtárna

IV. Testovací strana

Slovo má náčelník

Čas utíká stejně rychle jako padá pivní pěna na püllitru a mé funkční období se blíží ke svému konci. Jelikož jsem z vpovzdálí a sledoval aktivity 5P již od jejího počátku a později se i sám zapojil do přímého jaterního kontaktu, dovolím si tak trochu zhodnotit dosavadní vývoj.

Během let se naše perut' proměnila ze skupiny čítající několik jedinců, které spojovala láska k pivu a zájem o historii ve velkou studentskou organizaci s více než 100 řádnými členy a několika desítkami příznivců. Výsledkem jejího desetiletého působení bylo nejen nespočet kocovin, ale i několik záslužných aktivit, které dokazují, že tento spolek neexistuje jen kvůli konzumaci piva.

Početní nárůst členů s sebou přinesl i proměnu organizace, kterou někteří členové kritizují. Ano, 5P už není jako dřív a už nikdy takové nebude. Doba, kdy každý znal každého je dávno pryč a dnes je 5P do více či méně izolovaných skupin, které se společně sejdou třikrát do roka. Prošla si svým vývojem a nyní již zaleží na mladších, zda se jim podaří udržet a zachovat odkaz a ideály 5P i pro další desetiletí. I kdyby se jim to podařit nemělo, zůstanou nám všem v hlavě vzpomínky na příjemně prožité chvíle.

Děkuji předem i zadem

Náčelník

5P slaví 10 let

V deseti letech se pomalu z dívky stává žena a z chlapce stává muž. Tak i 5P nám vyrostlo a částečně i dospělo. Na počátku stála studentská recese, ale miminko chtělo své, a tak si dnes troufám říci, že 5P vyrostlo v seriózní a uznávanou studentskou organizaci. A toto je moje vyznání z desetiletého odstupu.

Přesně před deseti lety, 18. října L. P. 1994 (to mi bylo teprve 21 let, toto ale utíká :), došlo na ustavující schůzi v hospodě Na Baráčnické rychtě - jsme vlastně takoví "pivní baráčníci" - k založení První pražské pedagogické pivní peruti. Po vypjatých volbách všech tehdejších členů jsem se stal prvním Náčelníkem PPPPP a vydrželo mi to až do roku 1997. Byla to krušná léta! Organizace byla v plenkách, ale na nové chyběly peníze. "Pětipéčko" se neustále počůrávalo, a to hlavně v restauračních zařízeních U Kotvy, ale také U Kulaté báby a na Záložně v Brandýse nad Labem, kde mělo 5P zejména v roce 1995 odloučené pracoviště. I první stanovy organizace a všechny administrativní formality vznikaly mezi přednáškami a semináři ze staroslověnštiny a non-stopem U Kotvy.

Pevné pouto mezi PPPPP a KDDD bylo utužováno na různých studentsko-profesorských veselících. Vedle oslav výročí 5P jsme začali společně slavit Vánoce i narozeniny našeho čestného prezidenta prof. Pe-

tra Čorneje i všech členů organizace. Pořád jsme něco slavili!!!

První krok mimo hospodu učinilo 5P v roce 1996, kdy se spolupodílelo na organizování plesu Pedagogické fakulty UK k jejímu 50. výročí a organizování plesů jí vydrželo až do současnosti. Vedle toho začalo 5P pro své členy vydávat občasník Byltén a pro náročné čtenáře Marginalia historica.

Samozřejmě že ne vše se také povedlo! První pokus narušit jednotu 5P nastal založením tzv. Černoj sotní, jejíž dva (pardon tři) členové prosazovali pití pouze černého piva. Někteří spolukolegové zase dobrovolně opustili řady 5P, protože nechtěli chlastat organizovaně, vid' Románku a Bobane, pamatujete...

Když jsem předával funkci Náčelníka Frantovi Gruntovi, na jednu stranu se mi ulevilo, že už nebudu muset vedle studia stíhat i spousta zařizování s 5P, na stranu druhou mi to už druhý den ráno chybělo. Najednou jsem nebyl v centru dění, vše se již točilo kolem jiných ... Těm všem, kteří se točili kolem mě, ale i v dalších letech kolem ostatních Náčelníků, těm všem bych chtěl moc, moc a moc poděkovat. Všem těm Majklům, Šumákům, Kubelíkům, Džordžům, Šmejklům, samozřejmě i Pepinkám, Aničkám, Katkám a všem ostatním, které jsem zde nevyjmenoval (promiňte mi to). Jsem moc rád, že "Pětipéčko" těch 10 let vydrželo, což jsem ani nedoufal, a proto mu přeji spousta štěstí a moře piva do dalších let.

Tomáš Čelňa Mikeska

Letos v jakési léčebně

Milé Pětipéčko,

rád bych, aby sis v den svého velkého výročí přečetlo od jednoho ze svých rodičů pár upřímně míněných slov. Když jsme si Tě před léty společně s Tvými dalšími otci pořizovali, bylo jsi nedomrlým holátkem a zdálo se, že sejdeš ze světa dřív, než dopijeme poslední piva a zaplatíme účet. My, Tvoji otcové, jsme byli tehdy krásní, zdraví, urostlí, kučeraví chlapci připravení trávit svůj čas lámáním dívčích srdcí nebo kapitol těch několika málo zbývajících knih, které byly chytřejší než my. Měli jsme před sebou skvělou budoucnost v oboru, který snoubí úctu veřejnosti, respekt dětí, bohatství a zájem médií.

A to vše, mé zázračné dítě, jsi proměnilo s lehkostí sobě vlastní v popel a prach. Srdce mi až usedá, vzpomenu-li, s jakou lehkovážností a pošetilostí jsme Tě před léty přivedli na svět. Nejprve jsi jakoby mávnutím čarodějného proutku zaklelo všechen náš čas a úspory do záhadných plotů z kocovin načmáraných na směnkách, které nám nikdo nikdy neproplatil. Už jsi bylo trochu starší, když jsme si uvědomili, že díky Tvému nenápadnému, ale důslednému přičinění se definitivně propadla naše skvělá budoucnost bezednými dny půllitrů. Ale děkujeme Ti, že jsi nám zanechalo alespoň čela otlačená od umakartů a kruté příležitosti k plytkým improvizacím před examinátorů nebo

vlastními studenty. Antickou krásu našich těl jsi proměnilo v barokní anekdoty, jejichž hlavy namísto kadeří zdobí svatozáře blyštivých prasátek odrážených od prostorných lysin. Z otužilých junáků neochvějně vzdorujících nejzákeřnějším chřipkovým epidemiím vysekáváš za zvuků symfonií odumřelých mozkových buněk od jater jejich vlastní kamenné podobizny.

Přesto všechno, milé Pětipéčko, slzavá krůpěj ozdobí moji kdysi tvář při představě, že bys do našich osudů nikdy nevstoupilo. Za deset let jsi dokázalo tolik, co jiní nesvedou přes urputnou snahu za celý svůj hanebný život. Ohlédni se a vzpomeň, kolikáté jsi slavilo teprve narozeniny, když Tě vyhodili z první hospody (a že jich od té doby přibyla pěkná řádka!). Vzpomeň všech svých otčímů, kteří Tě po léta vedli pevnou otcovskou rukou a pak zcela vyčerpání upadali v zapomnění. Ukaž mi boháče či chudáse, jenž má vlastního kněze a boha tolik mocného, že uchrání Tě vždy, když se motáš na cestách, a zázraky dělá na počkání. Pohlédni těch nezadaných mládenců a panen, které jsi spojilo a ty dříve spojené rozpojilo a s jinými spojilo! A nevidíš těch skromných, kteří stovky hodin hrbili svůj hřbet nad traktáty jen Tebe velebicí, jimž jedině vrtkavá Tvoje přízeň byla odměnou? Ano, i svoji vlastní přihrádku máš na regále archivním, jenž prohýbá se stále více pod tíhou našich hříchů. Ó kéž je v časech budoucích zmatený badatel objeví a jeho mysl zhýrale nad nimi zaplesá!

V posledku, milé naše dítě, s pokorou uvaž všech těch prostých dělníků piva, které jsi svedlo dohromady a není snad dne v roce, aby se nesešli nejméně dva tři k tichému o běhu života rozjímání.

Do našich osudů jsi vstoupilo a změnilo je k nepoznání. Na ostatních je teď řada, aby naplnili smysl svého pozemského bytí. Tvé zítřky budou znamenité, my šťastni jich budeme zpovzdáli nahlížet a jediná myšlenka zazní ze zbytnělých našich myslí: "Přijď Království Tvé a zástupy at' má poddaných!"

Bud' sbohem, Tvůj majklující otec

VES NA HRANICI

aneb

Dva roky po útoku

Tak jako Evropu v sedmnáctém století i některé z nás oslnilo baroko natolik, že jsme se i letos vydali pátrat po stopách, jež tento architektonický styl vtiskl do tváře východních Čech - jmenovitě Broumovska a přilehlé části Polska - jmenovitě doliny Klodzkiej.

Bozanov (ves na hranici), kde jsme byli ubytováni, nás sice přivítal soumrakem, ovšem již první setkání s panem řidičem a místním správcem rozjasnilo naše tváře upřímným úsměvem. Pan řidič, chasník to povahy veselé a rozumu svérázného, svěřil

se mi hned první den se svým problémem, jímž nebylo nic menšího, než mikrosnánek za volantem a citová vyprahlost. První věc nám díky bohu v praxi nepředvedl, o tom koneckonců svědčí i to, že dnes můžete číst tyto řádky, ač v některých momentech jsme pochybovali, je-li vůbec držitelem platného řidičského průkazu. Jindy nás ale přesvědčil, že svůj stroj ovládá opravdu mistrně, a to zvláště při vrchařské prémii na poli za Bozanovem, kdy celý autobus zahalil do oblaku dýmu (hořela mu zřejmě převodovka) a přelétl terénní nerovnost jako bájný pták Noh. O své citové vyprahlosti nás ale přesvědčoval prakticky neustále a jednu z účastnic exkurse tak intenzivně, že použila ke své obraně mistrně mířený kop na solar plexus ovšem z druhé strany těla. I přes tyto své vyjímky si však pan řidič vysloužil přezdívku lidový filosof, zde však nutno říci, že kolovala i méně lichotivá přezdívka, jež zněla prostě a výstižně - blbec.

Další zajímavou postavou celé akce byl správce objektu, v němž jsme bydleli. Nebyl totiž zřejmě připraven na styk s osobami staršími dvanácti let a lidmi, kteří se již někdy stravovali ve veřejných jídelnách a snad zřejmě proto nám musel vysvětlit složitý princip svého restaurantu, jež byl založen na důmyslném koloběhu nádobí mezi okénky A a B, kterážto na nás působila obzvláště děsivou mocí. Tento místní F. L. Věk, trochu šmrncnutý Králem Šumavy a markýzem de Sade, nás rovněž upozornil na blízkost státní hranice a

varoval před návštěvou lesa, zároveň nás však ujistil, že ho každý v kraji zná, a to včetně příslušníků hraniční policie, které zřejmě ovládal pomocí dalšího důmyslného systému.

A nyní něco o nás běžných smrtelnících, kteří jsme se celé akce účastnili. Rád bych vzpomněl Profesora Preise, který nás opět přesvědčil o tom, že člověk je tak starý, jak se cítí a účastnil se všech našich akcí, jež doplnil svým osobitým humorem. Dále doktora Raka (zvaného též Drakem), který svým výkladem o bitvě u Hradce roku 1866 a slovy "právě kráčíme po kostech mrtvých kamarádů ve zbrani" rozplakal nebo alespoň citově pohnul asi všechny účastníky exkurse. A zde pak nesmím nevzpomněti jeho věrného druha a každodenního účastníka našich party Vítka Vlnase, který neopomněl přihodit vždy vlasteneckou píseň, velebící Císaře Františka Josefa a jeho majestát, čímž smazal i svůj kádrový škraloup, jež si způsobil slovy "domnívám se, že opětovné sjednocení Polska bylo historickou chybou". Zapomenuto nesmí být ani dvou géníů světové navigace: inženýra Pospíšila a Pana Huliciuse, díky nimž jsme poznali, že opravdově se offroad dá provozovat i s autobusem a bylo by ještě mnoho dalších, kteří by si zasloužili být zde zmíněni, těch, kteří se vydali na exkursi, jež začala přesně dva roky poté.

Jerzy

Z deníku Kajmanova aneb JIŽNÍ WALES 2003

Pátek 12.9. / Sobota 13.9.:

Vyjeli jsme ve 14,00 ze Smíchova. Čtvrtá moje exkurze s CK Charvátová & Charvát nevedla kupodivu do Francie, ale na Britské ostrovy. Nebyv vybaven moc penězi, táhl jsem batoh jídla. Cestu jsem strávil vedle odborného asistenta z katedry matematiky Marka Berezovského. Večer jsme museli přetrpět čtyřhodinový opus Pýcha a předsudek dle klasičky červené knihovny Jane Austenové (a to jsme ještě o dva úvodní hodinové díly přišli!). V noci jsem se zřítíl do uličky a spokojeně pospával. Zastavili jsme na jakési pumpě a já po chvíli analýzy zjistil, že se nacházíme v Lucembursku, což mě potěšilo. Belgií jsme projeli bez zastávky a ráno dorazili do Calais. Nalodili jsme se na trajekt a ani to moc nehoupalo, tak jsem stál na palubě a koukal na bílé útesy Doverské. Na celnici v Doveru jsem si vyslal dvouhodinovou frontu (poslal bych tam na povinnou exkurzi všechna ta játra, která v červnu hlasovala proti) a pak jsem absolvoval pohovor s imigrační úřednicí. Zodpověděl jsem jí záluďné otázky typu "Kde budete bydlet? co budete ve Velké Británii dělat? Proč to budete dělat? Co děláte, když to neděláte ve Velké Británii? Jak dlouho to děláte?", což ji zřejmě natolik uhranulo, že mě vpustila na půdu Spojeného

království. Vyjeli jsme směr západ, a to tak, že vlevo. První zastávkou na cestě bylo město Winchester, kde jsme navštívili katedrálu (velmi pěknou) s hrobem výše zmíněné Jane Austenové a též pozůstatky mnoha anglických králů. Dále pak zříceniny místního hradu, městskou síň s replikou stolu krále Artuše (visel na zdi a vypadal jako velký terč na šipky) a vylezl jsem si ni na Západní bránu. Jelikož by Den kulturního dědictví, nikde jsme neplatili vstupné, což bylo velmi potěšující. (Tento chvályhodný obyčej jsme pak aplikovali i ve Walesu, neboť tam nám pro změnu domluvili vstupy zdarma místní průvodci.) Na pouličních záchodcích jsem se - lekaje žízni - mohutně napil a jelo se dál. Po dlouhém mostě přes ústí Severnu do Bristolské zátoky jsme vjeli do Walesu, dojeli k městu Methyr Tydfil a po chvíli bloudění našli i malou silničku k Dollygaer Outdoor Center, k němuž autobus nedojede, tudíž zaparkoval vedle volně situovaného vřaku vozidla asi 400 metrů od domu a batohy nám odvezl majitel. Bylo to stavení uprostřed lesů, vod a strání nedaleko jezera, s desetilůžkovými pokoji a sprchami v samostatném objektu. Inzerované snídaně se vyvrhly v tom světle, že žádné nebudou. Ještě že jsem této informaci stejně nevěřil :-). Bydlím zase s Kamilou a Pavlínou. A ještě se sedmi dalšími lidmi.

Neděle 14.9.:

Odjezd byl stanoven na 9,30, což mě šokovalo. První zastávkou, kde jsme se též setkali s úvodním z řady

našich letošních průvodců, profesorem a Charvátovic kamarádem, byl Blaenavon - památka UNESCO, stáhá hut' na zpracování železné rudy. Dokonce jsme nafasovali slušivé helmičky a pustili nás do prostoru v rekonstrukci. Pak jsme se přesunuli k prvnímu hradu jménem Tre-tower, který byl poměrně malý, ale rostla tam moruše, a tak jsme ji posléze očesali. Taky jsme tam spáchali piknik. Poprvé jsme se tam setkali s místní specialitou - tzv. líbací brankou. Průchod skrz ni vyžadoval dvojí přesunutí dvířek, což prý dříve zadržovalo mnohé příčiny k nejrušnějším nepřístojnostem. Dále jsme pokračovali ku velikému hradu jménem Caerphilly, jehož prohlídkou jsme strávili asi dvě hodiny a taktak mi to stačilo. Poslední atrakcí se stal hypermarket TESCO, který měl mít nonstop otevřeno. Neměl. Cca půlka autobusu se přihlásila, že nemá chleba. Manželka našeho průvodce ho opatřila, a když ho dr. Václavů dopravil do autobusu a začal vybírat po 70 pencích, rázem ho nikdo nechtěl :-). Po sedmé jsme dorazili na ubikaci a spáchal jsem si guláš a poblívku. Též jsem obdržel zbytek vrtulí s čímsi od Kamilky a Pavlínky. Doufám, že jim tento trend vydrží.

Pondělí 15.9.:

Odjezd proběhl dle Charvátího způsobu v 8,44. Dojeli jsme jen do Mydli Tydli, jak jsme překřtili Methyr Tydfil (no uznejte - kdo to má vyslovit?!?), zaparkovali uprostřed autobusového nádraží a vyrazili vyplnit supermarket. Koupil jsem chleba za

68 pencí a jeli jsme dál na okraj Cardiffu do Muzea velšského života St. Fagan, což je skanzen. Uvítal nás tam chlap, jehož angličtině jsem rozuměl. Asi to bylo tím, že byl Velšan. Protáhl nás skanzenem, kde měli mýtníci, mlýn, červený dům nejasného účelu, školu (s anglickýma učama vřešticíma na nebohá Velšátka v akci, Snape hadr), kohoutí zápasistiše (bez kohoutů), keltskou vesnici s lebkama na bráně, hornické domečky, koželužnu, vlak a též úžasný traktůrek s ocelovými drapáky. Následně jsme se přesunuli ku hradu St. Quentins Castle Llanblethian, který se vyznačoval tím, že je zříceninou. Výklad nám k němu poskytl profesor vypadající jako Čáryfuk či starší bratr Petra Hapky. Pak jsme směřovali k dalšímu hradu, leč cestou jsme se zastavili u opatství Ewenny, kde jsme dobyli kostel sestávající ze dvou zcela odlišných částí a hřbitov. Samotné opatství náleží jakémusi soukromníku, jenž prý na turisty lezoucí mu na dvorek pohlíží značně nevrle. Poslední památkou byl hrad Ogmore, taktéž zřícenina, v níž se pásly bílé ovce s černýma hubama. Kolem tekla řeka, přes níž vedla řada kamenů, tak jsem si ji samozřejmě přešel. Nakonec jsme vyrazili k moři. Vnikli jsme do něj, byly megavlny a bohužel taky příliv, takže jsem navhl nejen já, ale i věci zanechané na pláži. Naštěstí jsem to dovedně zamaskoval před řidiči. Na ubikaci jsme dorazili kolem osmé.

Úterý 16.9.:

Odjezd překvapivě v kulatých 9,00. první cíl - hrad Chepstow. Cestou tam jsem byl nucen přednést svůj referát o Hywellovi Dda a jeho zákonech, který jsem pojal velmi stručně, a to z urgentního nedostatku materiálů. Hrad Chepstow už nebyla úplná zřícenina, takže se mi líbil podstatně víc. Následovalo nedaleké opatství Tintern. Ač mírně zřícené, velmi mě uchvátilo, zejména chrám s obrovskými okny a bez střechy, čímž působil ještě obrovštěji. Další zajímavostí byl kanál, zbytek kanalizačního systému., který jsem si po čtyřech prolezl. Měřilo to asi 40 metrů a poměrně jsem šokoval odpočívající dr. Kupcovou, když jsem vylezl z louky. Poslední lokalitou tohoto dne byl hrad Raglan, který se mi líbil zatím nejvíc, a to proto, že měl věž, na níž se dalo vylézt. Vynikající. Pak jsme ještě vyplenili supermarket (chleba za 55 pencí) a na ubikaci dojeli kolem sedmé. Do dvou jsme pařili.

Středa 17.9.:

Římská středa. Dojeli jsme do Caerphilly, nabrali tam Jeremyho Čáryfuka a pokračovali do Caerleonu, kde se dříve nacházel římský tábor. Čáryfuk byl Římem posedlý. Viděli jsme kamenné zídky, což byla kasárna, hliněné valy (amfiteátr), muzeum (s dětským koutkem, kde bylo lze vyzkoušet římskou zbroj, lázně a kostel. Všude nám Jeremy poskytoval fundovaný a zejména dlouhý výklad. Poznamenal jsem si několik velšských frází, které mě zaujaly: Dim ysmygu = Zákaz kouření, Ar

agor = otevřeno. Následoval přejezd do Usk, kde se nalézal překvapivě hrad, tentokrát však v soukromém vlastnictví. Nebyl tedy pokryt sterilním trávníkem, ale křovinami, popínavými rostlinami, ptactvem, husami a vůbec byl velice pěkný. Pak jsme ještě dobyli místní kostel (část výpravy absolvovala nějakou kratochvíli s koněm, ale podrobnosti neznám, neboť jsem neměl to potěšení se s příslušným ořem seznámit) a odjeli k miniaturnímu kostelíčku kdesi na venkově s krásně vyřezávanou

o l t á ř n í
přepážkou
a třemi ze-
lenými
hlavami.
Poslední
bylo římské
město
Carewent.
Obsahová
délkou

hradbu a spoustu malinkatých zídek. Čáryfuk o každé z nich básnil nesmírně dlouho, takže domů jsme dojeli za tmy.

Čtvrtek 18.9.:

Odjezd v 8,30 a cesta vedla daleko. Kromě toho se značně ochladilo a střídavě pršelo. Vyrazili jsme na nejzápadnější místo naší exkurze a též na nejzápadnější mnou dosažený bod. Jeli jsme pěkně dlouho a dojeli k hradu Carew, jenž byl velmi hezký a prolézáníhodný. Nabyli jsme tam dalšího průvodce, děkana jakési fakulty. Před hradem

se též nacházel vysoký keltský kříž. Pak jsme se přesunuli do St. Davids, příslušného nejzápadnějšího bodu, kde se nachází katedrála a trosky biskupského paláce místního patrona sv. Davida. Zmíněný děkan vypadal jako Bilbo a ukázal nám mapu místního pobřeží Walesu a západního pobřeží Středozemě. Byly shodné. St. Davids jsou Šedé přístavy. Palác hezký, katedrála též (ovšem trochu se jim sesouvá a její stěny jsou všechno možný, jenom ne do pravého úhlu), ovšem prováděl nás v

ní místní
d ě k a n
(tentokrát
t e n
církevní),
který se
z j e v n ě
rozhodl
vykecat
nám díru
do hlavy a
v y k l á d a l

hodinu a půl. Po 45 minutách jsem zkolaboval (navíc výklad už nebyl překládán) a jal se procházet v okolí kostela. Město jsme opustili v půl šesté a jeli a jeli a domů dojeli fest za tmy.

Pátek 19.9.:

Abfahrt stanovený na devátou se ukázal zjevně nedostatečným, neboť piloti ještě hledali nějakou pumpu, a tak jsme do Lampeteru na univerzitu, kde nás očekával včera zmíněný Bilbo, dorazili s pouhou třičtvrtěhodinovou sekerou. Nafasovali jsme čaj a sušenku a poté absolvovali Bilbovu

přednášku o krajinné archeologii. Poslední velšskou památkou, kam jsme se poté přesunuli, bylo cisterciácké opatství Strata florida. Vypadalo jako římské zdi, které někdo zalil a ony asi o metr povyrostly. Následovala ještě procházka po okolních valech, během níž jsem zkolaboval a spásal ostružiny. Poté se malá skupinka zdejchla a kecali jsme s piloty. Dr. Kupcová přinesla z lesa obrovské hříby, neboť Anglani je nežerou, pitomci. (Taky jezděj vlevo a maj na umyvadlech dva kohoutky, to jsou další dva znaky jejich necivilizovanosti.) Pak jsme vyrazili naposledy směr Mertlík Pytlík a kolem 19,00 dorazili domů. Následovala večeře, balení a společenský večer, jehož programem byla debata o Walesu, českém školství a památkách, dále bujarý zpěv, konzumace houbové omáčky a další kratochvíle. Odpadl jsem v půl třetí a ve tři usnul.

Sobota 20.9.:

Již po hodině spánku, tedy ve čtyři, jsme vstávali. Naložili jsme se a v pět vyrazili směr Oxford, kam jsme hustou mlhou dojeli před devátou a čekala nás osmihodinová pauza. Dobyl jsem nádraží a pak různě sám či se střídajícími se doprovody prošel město, nakoukl do několika college (většinou zavřené), obdivoval rozmanitě se ksichtící chrliče i jen tak na fasádách se nacházející hlavičky nějakých potvor, vylezl na kostelní věž (spojitě neprůchozí narvaný ochoz, 1,50 £), hledaje záchod prolezl celé tržiště, dobyl Christ Church College s katedrálou (2 £, protože byla zavřená

Jídelní hala a dalo se do ní jen koukat od dveří, jinak to stojí o libru víc) a nakonec se povaloval na trávníku před touto kolejí. V buse jsem musel přetrpět první půlku dalšího úžasného veledíla dle Jane Austenové, tentokrát to byl opus Rozum a cit. Do Doveru jsme dojeli kolem osmé a hned nám jela loď. Cestu jsem strávil na zádi pozoruje temné moře a diskutuje s okoloexistujícími osobami. Po výjezdu z Calais film pokračoval, ale naštěstí jsem ulehl do uličky a usnul, takže nevím, jak to dopadlo. Ale s pravděpodobností blížící se jistotě mohu prohlásit, že se vzali. Všichni. V noci jsem se opět prošel po Lucembursku.

Neděle 21.9.:

Ráno jsme zastavili na pumpě u Schwäbisch Hall, kde jsme si všichni, ignorující vřeštěcí hajzlábau i rádoby česky psanou ceduli o neobsazování WC, vyčistili zuby. Odbavení na Rozvadově proběhlo rychle a ve 14,45 dorazil náš bus firmy Francis na Smíchovské nádraží.

Kajman

**Absolovenská exkurze
2004
and party every day**

I toto léto jsem opustil prostory Karlova sklepa, abych se mohl zúčastnit apokalyptického dýchánku,

který je již tradičně zván absolventskou exkurzí. Letos byla alkoholická rojnice rozvinuta v širším okolí Jindřichova Hradce a naší stálou základnou se stalo cosi jako vesnice - Český Rudolec, který si okamžitě prvního večera díky své okouzující architektuře a bohatému kulturnímu vyžití vysloužil přezdívkou PRDELEC (zvláštní je to, že tato slova vyšla z úst jednoho z organizátorů akce R.F.).

Jako nejdivočejší z celé akce se ukázaly první a poslední noc, které ohraničovaly nekončící sled humorných i jiných situací, přičemž první noc jsem si užil já a jsem si sto procentně jist, že také dr. Václavů, a poslední lžidr. R. Ferstl. Co se týče mého zážitku, již vím, jak frustrující může být život rockových hvězd, a to zejména v tak hektické situaci jakou je střet z rozvášněným fanouškem, a jak těžký může být odchod (odlet) věci, na které vám tak záleží.

Co se Romana týče, doufám, že si vzal dostatečné ponaučení z krizové situace, a již nikdy nebude hrát hazardní hry s vesničany, jejichž kapsy lačně čekají na další sociální dávky a každý turista se v jejich očích stává potencionální kořistí. Ale i ostatní se mohli poučit, a to zejména z toho, že autobusy z NSR, jejichž okny pozorovali němečtí turisté šedou realitu socialistického Československa, stále jezdí a že návštěva pivovaru či lihopalny je přesně to, co vrátí úsměv na tvář po probdělé noci. Závěrem chci poděkovat všem studentům nižších ročníků za to, že se zúčastnili v tak hojném počtu a zdatně drželi krok, Bohu za to, že jsem přežil, a ministerskému předsedovi S. Grossovi za to, že se nezúčastnil ani jednoho z našich večírků.

A to myslím upřímně

Jerzy

Milí čtenáři Byltěnu,

je tomu již 5 let, co pro Vás naše redakce připravuje tento pivně-literární skvost. Naším cílem bylo pokračovat v Šumákově úspěšně započatém dile, a tak jsme i dle svého nejlepšího svědomí a schopností činili. Touto tradiční cestou bych moc rád poděkoval svým nejbližším spolupracovníkům, diskrétně se skrývajícím pod slovem redakce, jmenovitě Romanu Čornejovi, bez jehož spolupráce by většina našich Byltěňů nepochybně neměla takovou úroveň. Díky patří i nejvěrnějšímu a nejpłodnějšímu z přispěvateli Jerzemu, jehož takřka nevyčerpatelná literární múza, hojně podporovaná pivem, provází Byltěň dodnes. Děkuji i Tomovi Mikeskovi za korektury i časté příspěvky, Petrovi Adamovičovi, který mi pomáhal v začátcích Byltěnu a mnoha dalším nejmenovaným, jejichž pomoc vtiskla těmto deseti čísům podobu, jež jste mohli po oněch zmíněných pět let sledovat.

Děkuji Vám za všem pozornost i trpělivost, loučím se s vámi z titulu své funkce a předávám toto literární žezlo nové nadějně pivní generaci 5P.

S přáním dobré zábavy šéfredaktor

Jean De Napivo

alias

Jan Tilsch

Když se budeš
cítit zle ...

... pamatuj,
že může být
i hůř.

Byltén™ Předsednictva První Pražské Pedagogické Pivní Peruti vydává P P P P P. Redakční rada:

J. Tilsch, R. Čornej, a další členové Předsednictva. Vychází čtvrtletně v nákladu do 50 ks. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.

Sídlo: Poberova 4, Praha 4, Braník, tel.: 241 72 86 38. Grafická úprava: Jan Tilsch. Tisk: . Foto: kolektiv autorů a majitelů fotáků.

ISLÁMSKÁ JIZBA

*Nově otevřená restaurace postavená v
minaretu stylu vás vítá*

Předkrmy -

*Mosázená vejce
Jásýrová mísa
Salám alejkum s cibulí*

Nápoje -

*Aláhev mohamedoviny
Hamásodová voda
85% Alžíravina
Ramalahvinka Jásirupu
Pivostřelovačská desítka
Tykrýtikvoví džus
Irákořalka
Mešitní víno*

Dezerty -

*Turbanán s Mošešlehačkou
Mléčný Šejk
Aládýňoví koláč
Šehrezávin
Arabesky
Marokánky
Dervišně v čokoládě*

Hlavní jídla -

*Kábanátky s Mekkaší
Aláhovězí jemenně propečené
Pouštika na hamásle
Lumumbůček s Perskou zálivkou
Tehránolky s tatarskou omáčkou
OOPkané brambory s intifádním salátem*

***Polévka - dle čtyřicetidenní nabídky
tento ramadán - Mustafazolačka***

*Upozornění - ceny jídel jsou ve výši půlměsíčního platu -
muezinkové příbory s sebou
a nevezírejte na to moc dlouho.*

provozní - Washingtóna hluchoněmec

HEINRICHTA

Obujte si své Vlcvičky, típněte Vajgly, protože každý protektorát navštíví naši Heinrichtu. Náš výčepní není Musolíný a sází do každého jednoho weltkrýgla za druhým, navíc každý večer u nás můžete slyšet známého zpěváka Jana Barbarosáka za doprovodu messerschmitcového kvarteta a co podzim pořádá majitel podniku Horst lidovou Weselici, zvanou židožínky. Letos ovšem nevíme co má za van der Lubem. Tak tedy neváhejte a prožijte u nás celou křišťálovou noc a budete-li chtít upečeme vám i afrikakorpsa.

Nápoje:

Hitlerum
Abwermut
Rýnský Quisling
Romelta
Wehrmachtonka
Odsunar
Šperlivá Albertka
Frankovka
Gestapopovický Kozel
Perlivý sekt Šáňomach
Cyklonáda

Zákusky:

Adolfíky
Görringle
Luftwafle
SSíčka
Ribbentropické ovoce
Bormandle v čokoládě
Keksy - Keitelka maková

Hlavní jídla:

Dachauštířce
Mauthauzený v Tysósu s kurskývou chleba
Mengelečo
Vepřový Bock a Braunové brambory
Hortykve v kriegsmarinádě
Canarisoto

Special menu:

Berchtesgarden party

JERUZALEMTÁRNA

***Další nově otevřená chanukavárna řetězce
BAR-KOCHIBA***

Přijďte navštívit naši restauraci, můžete obdivovat naši výzdobu, jejímž autorem je začínající Davidova hvězda uměleckého nebe Moše Synagogén. Zažijete mnoho skvělých okamžiků v diaspoře osvětleném salónku, kde vám do intimního osvětlení zahraje naše plynokomorní chanukapela - TEREZZÍN-TOP se svým frontmanem Buchenwaldemarem StigMatuškou.

Předkrmy -

*Ghettopinka
Závitky od Mrtvého moře
Ghettoast
Gazavináče*

Nápoje -

*Šavodka
Jim rabín
Izákofola
Mikvoví džus
Chanukáva
Genocitronáda*

Hlavní jídla -

*Vepřový obřizek
Svíčková - samozřejmě sedmiramenná
Hebrejšový nákyp
Roš-haše
Aušvýcarské brambory
Roubičí žlázy
Hajfazole
Kibucikánská pečeně
Sáražničí
Khónádivka*

Zákusky -

*Pejzávin
Tórakvička
Hilsneroláda*

Polévky -

*Macesnéčka
Tel-avývar*

Prevratná novinka!

ALKOHOL(IK) TEST

Zjistěte, jak jste na tom s momentálním
promile alkoholu v krvi a jaká je vaše
závislost na alkoholu.

Jednoduše, levně, bez vedlejších účinků (skoro).

NÁVOD:

Oddělte testovací proužek, vezměte jej do ruky
a na WC jej pomočte.

VÝSLEDKY TESTU:

1. Trefíte-li se na proužek - jste střizliv.
2. Trefíte-li se na proužek a na ruku - promile je zvýšené.
3. Trefíte-li se na proužek, na ruku a rukáv - jste „vožralej jako doga“.
4. Netrefíte-li se - hrozí otrava alkoholem, nepijte!
5. Držíte-li proužek v ruce a ten se třese - vyhledejte protialkoholní léčebnu.
6. Pokud nejste schopni přečíst tento jednoduchý návod, tak už jste ve vodmaštvně měl být dávno, ale stejně o tom nevíte, vy „hovado vožralý“!

POZNÁMKA:

nemůžete-li v poklopci najít nástroj na močení, je zima
nebo jste žena.

Obsah: 5ks

Výrobce: Pijan s.r.o., U lihovaru 40, Notorovice nad Pípou

zde oddělte

TESTOVACÍ PROUŽEK

zde pomočte

zde oddělte

TESTOVACÍ PROUŽEK

zde pomočte

zde oddělte

TESTOVACÍ PROUŽEK

zde pomočte

zde oddělte

TESTOVACÍ PROUŽEK

zde pomočte

zde oddělte

TESTOVACÍ PROUŽEK

zde pomočte